

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności z prawem art. 10 w związku z art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006⁽¹⁾. Skarżący podnosi, że przyjmując kwestionowany akt, Komisja naruszyła art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus, gdyż przepisy zastosowane przez Komisję – art. 10 w związku z art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006 – są niezgodne z art. 9 ust. 3 konwencji. Ze względu na niezgodność z prawem tych przepisów rozporządzenia nr 1367/2006 Komisja powinna była uznać dopuszczalność wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy naruszenia w wyniku przyjęcia przez Komisję kwestionowanego aktu jej obowiązku działania na ile to możliwe zgodnie z konwencją. Skarżący podnosi, że Komisja powinna była interpretować art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006, a w szczególności termin „akt administracyjny” w tym przepisie, zgodnie z art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus i nie stosować definicji „aktu administracyjnego” zawartej w art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006, która zdaniem skarżącego jest zbyt zawężająca.
3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo w dalszej kolejności, dotyczy naruszenia art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006, gdyż przyjmując kwestionowany akt Komisja nie zakwalifikowała decyzji 2013/687/EU jako aktu o charakterze indywidualnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2014 r. – Prysmian i Prysmian cavi e sistemi przeciwko Komisji

(Sprawa T-475/14)

(2014/C 315/113)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Prysmian SpA (Mediolan, Włochy); Prysmian cavi e sistemi Srl (Mediolan) (przedstawiciele: C. Tesauro, F. Russo i L. Armati, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- ewentualnie:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 5 decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła tam, że Prysmian Cavi e Sistemi S.r.l. uczestniczyła w naruszeniu art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG od dnia 18 lutego 1999 r. do dnia 27 listopada 2001 r.;
 - stwierdzenie nieważności art. 2 lit. f) i art. 2 lit. g) decyzji w zakresie, w jakim Komisja ustala w nich kwotę grzywny nałożonej na Prysmian Cavi e Sistemi S.r.l., Prysmian S.p.a. i The Goldman Sachs Group Inc. na 37 303 000 EUR oraz kwotę grzywny nałożonej na Prysmian Cavi e Sistemi S.r.l. i Pirelli & C. S.p.a. na 67 310 000 EUR;
 - obniżenie kwoty grzywien z powodów wskazanych w skardze;
 - stwierdzenie nieważności załącznika I i II w zakresie, w jakim dotyczą one pana F. R.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżące zmierzają do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że podczas kontroli w pomieszczeniach skarżących Komisja, w sposób niezgodny z prawem, skopiowała całe dyski twarde i zabrała ich kopie. Skarżące podnoszą, że w ten sposób Komisja przekroczyła zakres uprawnień, które przysługują jej na podstawie art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę rozsądnego terminu w postępowaniach z zakresu prawa konkurencji, jako że niniejsze postępowanie trwało ponad 62 miesiące. Skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 6 ust. 3 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i nie zastosowała słusznego obniżenia kwoty grzywny zgodnie z orzecznictwem Sądu.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji w zakresie, w jakim nie przeprowadziła śledztwa w staranny i bezstronny sposób ze względu na brak wiarygodności wnioskujących o złagodzenie sankcji. Skarżące twierdzą, że Komisja nie zbadała z ostrożnością wiarygodności zbiorowych oświadczeń złożonych przez wnioskujących o złagodzenie sankcji i nie zebrała niezbędnych dowodów.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja błędnie przypisała Prysmian Cavi e Sistemi S.r.l. odpowiedzialność za okres przed dniem 27 listopada 2001 r., a czyniąc to, naruszyła zasady odpowiedzialności osobistej i równego traktowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie, w jakim nie rozdzieliła odpowiedzialności między podmioty solidarnie odpowiedzialne.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE w zakresie, w jakim nie udowodniła istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia oraz dokonała błędnej oceny charakteru i struktury rynków właściwych, przez co naruszyła prawo skarżących do obrony.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja nie wykazała w sposób wystarczający pod względem prawnym czasu trwania zarzucanego naruszenia, a w szczególności momentu, w którym się ono rozpoczęło.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, zasadę równego traktowania i zasadę proporcjonalności w odniesieniu do określenia kwoty podstawowej grzywny, a w szczególności w odniesieniu do wagi naruszenia. Skarżące podnoszą, że podstawowa kwota grzywny, jak również opłata za wejście są nieproporcjonalne i winny były zostać dostosowane w świetle ograniczonego zakresu naruszenia, braku wpływu na ceny, rozluźnienia zarzucanej koordynacji po 2004 r. oraz znaczącego wpływu kosztu surowców na wartość sprzedaży. Skarżące podnoszą ponadto, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ zastosowała różne współczynniki z tytułu wagi naruszenia oraz opłaty wejściowe do adresatów znajdujących się w porównywalnej sytuacji.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd, zamieszczając nazwisko jednego z kierowników skarżących w rubryce „nazwiska i przebieg kariery zawodowej osób wskazanych w niniejszej decyzji”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2014 r. – Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-548/14)

(2014/C 315/114)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, Abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska